

לשבת בשבת אחים עם יהודים ביחד בליל שבת ושל"ס, כי הישיבה בצוותא באחדות הלכבות ממשיכה השראת השכינה ויחוד קוב"ה וישראל בבחי' ביני וביני בני ישראל אות היא לעולם. ועי"ז

אתהפיך ליה מנגע לענג, כח השבת הוא הפכו של ענין נגעים, בהיותו מאחד את ישראל כאחד, ועי"ז מתרפא שורש הפירוד של הנגעים, ואתהפיך ליה לענג ליחוד ביני וביני בני ישראל להתענג על ה'.

ענין שבעת ימים

בפרשיות אלו חוזר ונשנה כמה פעמים ענין שבעת ימים. הסגרו של מצורע הוא שבעת ימים, כדכתיב וראה הכהן את הנגע והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים, וראהו הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו והסגירו הכהן שבעת ימים שנית. וכן בטומאת יולדת בריש הפרשה, אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים ואם נקבה תלד וטמאה שבועיים. וכן בשאר עניני טומאה מציינו שבעת ימים, כמו בטומאת מת וכו' נאמר וטמאה שבעת ימים. וכמ"כ מציינו גם בכל עניני קדושה שקשורים לשבעת ימים. שבת הוא יום השביעי, וכן פסח וסוכות הם שבעת ימים, וחג השבועות ענינו שבע שביעיות, כדכתיב שבע שבתות תמימות תהיינה. וי"ל ענינו. וחז"ל אמרו (ויק"ר כט, יא) כל השביעין חביבין, וצריך לבאר ענין זה שהקב"ה אוהב שביעיות ומה בא זה ללמדנו.

בחינת הנשמה המקיימת את כל הבריאה. וכמש"כ האוה"ח הק' (בפר' בראשית) שכל שבת נותנת קיום מחודש לכל הבריאה לששה ימים עד שבת הבאה. וכמו באדם שיש לו גוף נפש ורוח, אבל חיותו היא מהנשמה, שאמנם אינה נראית לעינים אבל היא הנותנת את החיות לכל הגוף ובלעדיה אין לו קיום וחיים. כך ש"ק היא נשמת הבריאה שממנה נמשכת חיות לכל הבריאה עד לבחי' הנמוכות ביותר בחי' ארץ, כמש"נ ושבתה הארץ שבת לה'.

וזהו ענין הקב"ה אוהב שביעיות, ענין שביעי רומז לשבת, שהקב"ה אוהב שביעיות מפני שהשבת היא החיות של כל הבריאה. וכל עניני שבעת ימים המוזכרים בפרשה תכליתם הש"ק שהיא נשמת הבריאה וקיומה, שע"י השבת יש עליה לכל עניני הבריאה. וע"ד מד"א בספה"ק עה"פ ה' יספר בכתב עמים, ע"ד כתב עמים שהוא כתב חשבון של או"ה, שכאשר כותבים הרבה אפסים אין להם שום ערך, אבל אם מוסיפים בראש האפסים ספרה אחת עולים כולם לסך עצום. כך הוא בעבודת ה', שיש ויהודי מתפלל תפלות רבות שערכן נמוך מאד, אך כאשר מתפלל תפלה אחת כראוי מעלה היא את כל התפלות אפי' אלו שערכן אפסי לסך עצום. ועד"ו הוא הכח של ש"ק שמעלה את כל הבריאה, שכל העולם הוא עולם השקר, ונתן הקב"ה את השבת יומא דנשמתא שמעלה את כל הבריאה, שכל עניני הבריאה מהמדרגות הגבוהות ועד הבחינות הכי נמוכות זמן עלייתם הוא בש"ק. ולכן כל עניני טהרה מטומאת מת ושאר טומאות זמנם שבעת ימים, כי בכח השבת מתעלים כל הבחי' הנמוכות ביותר, וגם כל עניני

וי"ל הענין. כמאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע (פר' בהר) עה"פ ושבתה הארץ שבת לה', שבכל מדרגות הבריאה יש בחי' שבת, ואפילו בחי' ארץ שהיא הדרגה הנמוכה ביותר, נאמר בה ושבתה הארץ שבת לה'. לכל יהודי יש בחי' שבת לפי ערכו, ואפי' זה שהוא בבחי' הנמוכה ביותר בחי' ארץ ג"כ יש לו שבת לה' לפחות פעם בשבע שנים. והבי' בזה, כמד"א בזה"ק (ח"ב רה). שבת איהו יומא דנשמתא ולא יומא דגופא כלל. והיינו שש"ק היא הנשמה של העולם. שהקב"ה ברא את הבריאה באופן שיש בה גוף הוא החומר ונפש ורוח ויש בה נשמה, וזהו שבעת ימי הכנין, ששת ימי המעשה בבחי' שש הקצוות של הבריאה, והשבת הוא יומא דנשמתא,

טומאה שהם מחלק הרע של הבריאה יוצאים מידי טומאתם בכח השבת. שיש בבריאה טוב ורע, והטומאות נמשכים מצד הסט"א שהוא הרע של הבריאה, ועלייתם וטהרתם הוא בכח הש"ק הרמוז בענין שבעת ימים. והיינו משום שכחות הסט"א אינם יכולים להיות יותר משבעת ימים, כי בתוך כל שבעת ימים ישנו יום השבת, וכאשר מגיע יום השבת בורחים ומסתלקים כל כחות הטומאה והסט"א, וכדאי' בזה"ק שכל שולטני רוגזין ומארי דדינא כולו ערקין ואתעברו מינה, שמכח השבת מתקיים בהם כמאה"כ ובאו במערות צורים מפחד ה' ומהדר גאוונו. ולפיכך כל עניני טומאה זמנם רק עד שבעת ימים, כי מכח השבת מסתלקים כל כחות הטומאה ושב הטמא להיות טהור.

וכמו שכח השבת מטהר מכל עניני טומאה, כך הוא מקור הקדושה. וכמאה"כ ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו, בש"ק יש בחי' ברכה ובחי' קדושה, ענין ברכה הוא בבחי' סור מרע, שמכח הברכה של ש"ק יוצא יהודי ונטהר מהרע ומהטומאה, וענין קדושה הוא בבחי' עשה טוב, שבש"ק יכולה להיות ליהודי עליה הן בסור מרע והן בעשה טוב. והוא כמש"כ המסלת ישרים בענין טהרה מביאה לידי קדושה, שדרגת טהרה יכול אדם להשיג בכחות עצמו, אבל דרגת קדושה שמתקדש כהיכל וכמזבח וכל מעשיו קדושים כקרבנות ואשים, אין אדם מסוגל להשיג בכחות עצמו, רק שעליו לעשות השתדלות להתקדש, ותחלתו השתדלות וסופו מתנה. וזהו פי' ויקדש אותו, שהמתנה של קדושה היא רק ע"י השבת. וכדאי' בספר ראשית חכמה שהמעין לכל עניני קדושה נשפע משבת.

והיות שכל עניני קדושה המשכתם ע"י הש"ק, לכך פסח וסוכות הם שבעת ימים, שקדושתם נמשכת מכח השבת יום השביעי שהוא יומא דנשמטא, וחג השבועות הוא אחר שבעה שבועות, שכדי להגיע למדרגה העליונה של קדושה של קבלת התורה, צריך להכין מקודם הכנה של שבע שבתות תמימות תהיינה. וכמו שאמר הקב"ה לישראל לפני קבלת התורה ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, שצריך לזה דרגת הקדושה, וע"כ ההכנה לקבה"ת

היא ע"י שבע שבתות תמימות תהיינה, שכדי להגיע לדרגת גוי קדוש צריכים את כח הש"ק, שבע פעמים שבע שהם שבע שבתות תמימות. ועד"ז הוא גם ענין שמיטה ויובל כמו שמבאר בבית אברהם הנ"ל.

וכדברים האלה נמצא במאחז"ל (משנת רבי אליעזר פ"כ) גדולה היא השבת שאין לך חג בחגים שאין בו שבת. חג המצות שבעת ימים, ואין שבעה בלא שבת. גדול ממנו חג השבועות שאין לך חמשים יום שאין בהם שבע שבתות, הא למדת שהשבת גדולה מכולן. עוד אמרו שם, גדולה היא השבת שאין הזב והזבה והיולדת וטמא מת זוכין להטהר אלא אם כן עברה שבת, שנאמר והסגירו הכהן שבעת ימים.

ועפ"ז י"ל ענין הסגר שבוע ושבויעים, ועי' בדברי שמואל שמבאר ענין ההסגר של מצורע שבעת ימים ע"פ האמור שעיקרו השבת, דההסגר הוא בכדי שיתבונן במצבו ויתנער מהעוה"ז וע"י ש"ק יגיע לתשובה. ואם לא הועילה לו שבת אחת והסגירו הכהן שבעת ימים שנית שבת נוספת. אמנם צ"ב מהו ענין ב' השבתות, שאם שבת אחת לא הועילה למה תועיל השניה. וי"ל ע"פ מה שביארנו במק"א, שיש בחי' שבת שקודם החטא ויש בחי' שבת שלאחר החטא, שבת קודם החטא היא בעשה טוב, להרגיש את אור השבת ולהרגיש את הדביקות בה' מכח השבת, וכדאי'תא במדרש (דב"ר ג,א) שמא תאמר לרעתכם אני נותן לכם את השבת איני נותן לכם את השבת אלא לטובתכם, שצ"ב איך ס"ד שלרעתכם אני נותן לכם את השבת, ופירש בזה מרן אדמו"ר בב"א זי"ע, דהיינו שלא תאמר שהשבת נועדה בעיקר לעקור את הרע, איני נותן לכם את השבת אלא לטובתכם, שעיקר תפקיד השבת הוא להשריש את הטוב, להאיר ביהודי את אור אלקותו ית'. וזהו שבת שקודם החטא שתפקידה בעשה טוב, שבששת ימי המעשה נמצא יהודי במדרגה נמוכה, ובשבת מתעלה למדרגה הגבוהה ביותר. ועוד יש שבת שלאחר החטא, שאז יש לשבת ב' תפקידים, קודם כל בסור מרע לצאת מן הרע בכח הש"ק, ואח"כ בעשה טוב להשריש את הטוב ולהאיר לו באור השבת. ומרומז במאה"כ אשה כי תזריע וילדה זכר

וטמאה שבעת ימים. זכר מרומז לעשה טוב, ודי לו בשבעת ימים, שקודם החטא די בשבת אחת אשר בכחה להאיר ליהודי באורו ית' בכל עניני עשה טוב. אך אם נקבה תלד וטמאה שבועיים, נקבה מרומז למדת היראה, כמד"כ אשה יראת ה', שהוא ענין סור מרע, בבחי' לאחור החטא, אז צריך לב' שבתות, האחת לסור מרע להוציאו ממעמקי הרע, והשנית לעשה טוב להעלותו למדרגות העילאיות של ש"ק.

ובזה גם יבואר הסתירה בדברי חז"ל, שבמק"א אמרו אלמלי שמרו ישראל שבת אחת מיד נגאלין, ובמק"א אמרו אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין (עי' שבת קיח: ובירושלמי תענית א, א), שמרן אדמו"ר בב"א זי"ע היה מדבר הרבה אודות סתירה זו מה ענין שבת אחת ומה ענין שתי שבתות, וגם מה תועיל השניה יותר מן הראשונה. אלא הבי' ע"פ המבואר, דמי ששמור כראוי בסור מרע ואין לו שום חסרון בזה בבחי' שבת קודם החטא, והוא צריך רק לבוא לקדושה, בשבילו מספיקה שבת אחת בבחי' ויקדש אותו בעשה טוב ומיד נגאלין. אבל מי ששקוע ברע ואינו יכול להיטהר צריך שתי שבתות, שבת אחת בסור מרע ושבת אחת בעשה טוב. וכענין ויברך א' את יום השביעי ויקדש אותו, שבכח הש"ק יש ליהודי עליה הן בסור מרע והן בעשה טוב, כמש"נ ושבתה הארץ שבת לה', שאפילו במצב השפל ביותר ג"כ השבת מעלה אותו ומשיבה אותו לשרשו שזהו ענין מיד נגאלין. וכמ"ש חז"ל המשמר שבת כהלכתה אפילו עבד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו, שהרי חטא ע"ז הוא החטא החמור ביותר

בתורה, אבל הקב"ה נתן ליהודי אפשרות להתעלות אפילו מן המצב השפל ביותר בכח הש"ק, כי הש"ק היא נשמת הבריאה וקיומה ובה מתעלה כל הבריאה. וע"כ הטהרה מכל עניני טומאה היא בכח הש"ק, וכן השגת הקדושה הכל בכח הש"ק, וההכנה לקבל את התורה היא ז' פעמים ז', בכח הש"ק של שבע שבתות תמימות. וכן מצינו ענין שבעה בקרבנות, שבכל מוספי המועדים פסח ועצרת וכו' מקריבים שבעה כבשים, (ובסוכות י"ד כבשים שהם ב"פ שבע), שענין שבעה הוא בחי' שבת, וכח הש"ק הוא שמעלה את כל הקרבנות. אבל ביום השבת אין מקריבים שבעה כבשים כי הוא בעצמו שבת וא"צ בו לענין שבעה.

וזהו מאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע, שבע שבתות תמימות תהיינה, לכהפ"ח השבתות יהיו תמימות. ומרן הר"ן מלכוביץ זי"ע אמר: "די וואך ווי די וואך, חאטשע שבת". כי הש"ק מעלה את כל השבוע, וההכנה לקבלת התורה היא שבע שבתות תמימות תהיינה, לכהפ"ח השבתות, שהם מעלים את הכל. וכמרומו בכתוב בפר' מצורע להורות ביום הטמא וביום הטהור, יום הטהור הוא ש"ק, והתורה מלמדת לנו את הדרך לצאת מיום הטמא, ע"י יום הטהור, שבבא השבת מסתלקים כל כחות הסט"א ואז מסוגל יהודי לשוב לשרשו. כי השבת היא נשמת הבריאה שעל ידה מתעלים כל המדרגות שבבריאה מהגבוהות ביותר ועד השפלות ביותר, דאיהו יומא דנשמתא ולא יומא דגופא כלל.

את אשר יאהב ה' יוכיח

אברהם איתא בזה, למה בתוה"ק נאמרו קודם נגעי הגוף, ואח"כ נגעי בגדים ובתים. וי"ל הענין ע"ד שאחז"ל (מנחות מג:): חביבין ישראל שסיבבן הקב"ה במצוות, תפילין בראשיהן ותפילין בזרועותיהן ציצית בבגדיהן ומזוזה

אחז"ל במדרש (ויק"ר יז, ד) שנגעים הבאים על האדם, תחילה באים הן בביתו ואח"כ על בגדיו ורק אח"כ באים על גופו, לפי שאין בעל הרחמים נפרע מן הגוף תחלה (וכן הוא ברמב"ם סוף הל' טומאת צרעת). וכבר עמדו המפרשים, וכן בבית